Temps Pasqual - Pentecosta

Per Administrador el dg., 19/05/2013 - 09:00

Ac 2,1-11
1 Co 12,3b-7.12-13
Jn 20,19-23

"La Pentacosta". Llàstima que aquesta festa, la més important per celebrar i viure què és i d'on ve l'Església, quina és la nostra autèntica identitat eclesial, ens agafa amb les "piles una mica baixes pel desgast", a final de temporada, abans de l'estiu. Però cal fer un esforç i ***ser conscients del què significa l'Esperit de Déu*** en les nostres vides.**1. "En ell vivim, ens movem i som"** A molts creients els podria passar allò mateix que sant Pau va sentir d'uns certs seguidors del'Evangeli que ***"ni tan sols sabien que existia aquest esperit..."*** Sortosament s'ha millorat molt en aquest aspecte en els darrers temps. I no perquè s'hagi imposat una mena de moda. Simplement perquè s'ha fet un descobriment interior, una visió unificadora de les moltes experiències cristianes de pregària, de vida conscient, de descobriment de la veritat, de fe en Jesús. Res de tot això no seria veritat sense la presència i l'acció de l'Esperit de Déu, Esperit Sant o Esperit de Jesús en nosaltres. I més quan l' Evangeli de Joan posa en llavis de Jesús aquelles expressions tan íntimes: ***"Convé que me'n vagi; si no me'n vaig no podreuexperimentar l'alè de l'Esperit en vosaltres. Ell us durà a la veritat completa."***Així de dràstic: "Sense l'Esperit, res; amb l'Esperit de Jesús en nosaltres, tot." És el Déu "en" nosaltres, que se'ns fa més proper, que se'ns comunica. Si som capaços de sentir les ganes de creure, de superar desesperances, de meditar l'Evangeli, de buscar el silenci i de viure amb alegria, de convertir-nos una mica més, de ser testimonis de fe, d'estimar i ser coratjosos en el món d'avui, de fer-nos interrogants i d'intentar donar-nos respostes, ***TOT AIXÒ és possible***perquè l'Esperit "treballa en el nostre esperit." No podem "apartar-nos del seu influx, perquè en ell vivim, ens movem i som.**2. Foc i aire**Així és com ens el representa l'inici dels Fets dels Apòstols. No perquè pensem que Ell és així. És una forma molt casolana i universal d'expressar com actua aquest esperit. Ens hem fixat que tant l'aire com el foc són dues forces extraordinàries i**mmanipulables**, intenses, que ningú les pot tocar, que per allí on passen ho revolucionen tot? ***L'aire hi és però no es veu; el foc tot ho purifica***, i com diu **Francesc d' Assís** en el seu himne a la Creació, ***"és bellugadís, fort, robust i bell".*** L'aire és suau com una carícia al rostre, com quan vivim una moció espiritual interna; però també és intens, com quan l'Església viu l'experiència d'un Concili, escombrant rutines, inèrcies, olor de florit i paperassa. ***Així és com va néixer l'Església, en un mati de terrabastall,*** estant tots fent pregària (allí no hi faltava ningú, ni la mare de Jesús)... *I, a partir d'aquell moment, l'Evangeli de Jesús, les seves paràboles, les Benaurances, els seus gestos i tot el seu missatge, passen dels llavis, ulls, mans i cor de Jesús als llavis, ulls, mansi cor de tants homes i dones...***3. Fent "teologia ficció"** Imaginem per uns moments que tot el que és el cos i l'ànima del cristianisme se n'anés en orris,es perdés per culpa d'un cataclisme pitjor que quan un meteorit va eliminar els dinosaures*... Imaginem que no quedés cap vestigi de cristianisme, de Religió, que s'ensorrés el Vaticà, que es cremessin les biblioteques on es guarden els llibres de teologia i de pregària, en unaparaula, que no quedés cap signe extern de religió...* ***PERÒ*** *en un racó de món d'una selva un grup de homes i dones, de joves i d'infants, amb algun catequista es preguntés "què ens ha passat", "què significa la vida", "què vol dir tot això", "on és Déu, si hi és", "per què sentim la necessitat de buscar la llum", "on és el sentit de la vida", "sento el desig de pregar",* ***TOT TORNARIA A COMENÇAR****.* Tot això seria obra de l'Esperit de Déu, seria la força incontenible de la Vida. S'assemblaria a l'espectacle d'un bri verd que neix en un tronc d'una alzina, després d'un paorós incendi que ho ha sembrat tot de fum, de mort i de negror, de desolació i de cendra. La vida tornaria a brostar, petita i suau, primer; després fecunda i regeneradora. Així és l'Esperit. Diuen el pagesos que la natura és sàvia, que ella sola sap reviure i refer-se. ***Si la natura és sàvia, no ho serà l'Esperit, que és la font de tota saviesa?*** A nosaltres només ens resta creure que aquest esperit el portem dins nostre, com si fos el nostre ADN espiritual. I sobretot, com deia Pau: ***"Procurem no entristir l'Esperit"***, seguir les seves inspìracions.

ETIQUETES
ESPERIT FOC AIRE